

oud de dieven!' riep de hond Courtois.

'Au secours! Help! Grijp ze in hun nek!'

De twee vossenbroertjes vluchtten
tussen marktkramen in opbouw door,
met bloeddoorlopen ogen
en een kloppend hart.

Rosseel hield in zijn kaken
een gestolen worst geklemd.
Het kwijl liep langs zijn kin.
En Reinaerdijn stoof voor hem uit.

Het was de week voor Pinkster.
De natuur was friskewassen groen,
de burgers hadden hun huizen
opgeruimd en hekken in de verf
gezet. Iedere rijke vrouw en
minder rijke die wou doen alsof,
kocht een groene feestjapon,
bestelde bij de timmerman
een nieuwe kast of dekenkist
en bestrooide de plankenvloer met

propere lagen zilverzand.
Leeuwenkoning Nobel had
zoals gebruikelijk de koningsvrede
afgekondigd. Dat betekende dat
niemand liegen, vechten...
... en ook niet stelen mocht.

Maar koningsvrede vonden
vosjes niet zo interessant.
Dol van opwinding droeg Rosseel
de worst en Reinaerdijn baande
een pad en zorgde dat geen dier
of mens hen pakken kon.
De kreten van Courtois schalden
over straat: 'Tien dukaten
voor wie die rode belhamels
aan hun staart te drogen hangt!'
De rode boefjes lachten
in hun vuistje, want och,
wat waren grote dieren traag.
De weg naar huis ging tussen
benen door, over een kar met vaten,
door een steeg vol kuipen pis
en dan naar huis, naar huis.

Een bocht,
een hoek en...

Boem!

Ze botsten tegelijk tegen
een massieve haren muur.
Wat bij nader inzien
een bolle buik was die
toebehoorde aan een boze beer:
Bruun, raadsheer van de koning.
Rosseels hart miste een slag
toen hij recht in diens
verminkte gelaat keek.
De ogen van de beer
gingen nagenoeg schuil
onder wild vlees en littekens
die een grillig patroon vormden
op zijn wangen en kin.
Op zijn rug zat een
rare witharige vlek.

Bruun pakte in elke poot
een vossenoor en tilde de boefjes

hardhandig van de grond
 (wat tamelijk vernederend was).
 Reinaerdijn loeide van de pijn,
 en hoewel Rosseel dat ook graag wou,
 liet hij de worst niet los,
 maar jankte in gedachten.

‘t Is onbeleefd te stelen van een
 eerlijk koopman,’ bromde Bruun.
 ‘Een straf zal jullie niet ontgaan.
 Maar laat ik jullie eerst
 naar huis toe helpen.
 Vertel me waar je woont.’
 Al sprekend sleepte hij de vosjes mee.
 Rosseel stikte bijna in zijn prooi,
 maar hield hem stevig vast.
 ‘Waar staat jullie bed?’ vroeg Bruun.
 Hij liep met trage stappen.
 ‘Ik moet met jullie ouders
 echt een hartig woordje wisselen.
 De worst komt op hun kerfstok.
 En voor jullie eis ik een gepaste straf.’
 Op dat moment beet Reinaerdijn
 zo hard hij kon in het berenbont.
 Geschrokken liet Bruun los.

De vosjes schoten pijlsnel weg
(maar een ongeluk komt nooit alleen).

De steeg liep dood.

Ze keken naar links.

Ze keken naar rechts.

Ze kreunden.

Aan de ene kant stond een steile muur
van stenen, aan de andere kant
een muur van onverzettelijke beer.

Maar Reinaerdijn liet zich
niet zomaar weer pakken.

‘Verdedig je, broertje.

Grijp de zwarte puddingen!’

Rosseel zag wat hij bedoelde,
dook naar de verse paardenvijgen
die stinkend dampen op de straat,
rolde door om in positie
te komen en smeed ze,
hard en zuiver, naar de beer.

Ondanks de vieze smurrie
die om zijn oren vloog,
naderde Bruun vastbesloten,
zijn poten half voor zijn gezicht.

Pang!

De vosjes mikten zuiver.
 Een aantal schoten raakte
 de beer vol in het gezicht.
 Toch liep Bruun door,
 riekend nu en paars van woede.
 Het duurde niet lang of hij
 greep de vosjes weer bij de kladden.
 Toen zijn oor werd omgedraaid
 jammerde Reinaerdijn hun huisadres.

Niet lang daarna bonkte
 Bruuns strenge poot stevig op
 de voordeur van een simpel hol.
 De vossenmoer opende de bovendeur
 en herkende het bezoek
 (dat een uur stonk in de wind)
 met open mond.

‘Heer Bruun! Wat brengt u hier?’
 Bruun leek ook oprecht beduusd.
 Hij stond oog in oog met Hermeline,
 de trouwe vrouw van Reinaert de vos,
 die jaren her rond deze tijd
 uit het koninkrijk verbannen was.

Met nog steeds de welpen
in een stalen greep zei Bruun:
'Ik lever deze boefjes af.
Ze stalen van de hond Courtois en
besmeurden mij met paardenpoep,
maar nu verbaast me dat niet meer.
Ze hebben vast een aardje
naar hun vaartje. Waar is die schurk?'
Hermeline ontzette de vosjes,
die hun hete oren wreven, en
wrikte de worst met tandafdrukken
uit Rosseel zijn bek terwijl ze sprak:
'Niemand weet waar Reinaert is.
We wonen hier sinds onze ballingschap.
Toen Reinaert jaren geleden
valselijk beschuldigd werd van dood,
verderf en samenzwering,
hebben wij ons oude huis verlaten.
Ik verlangde naar een fris begin,
zocht een nieuwe woning
zonder nare herinneringen.
En Reinaert is – verbannen immers –
vol berouw op pelgrimstocht gegaan.'
'Mam, mijn oor is dood,' klaagde Rosseel.

‘Naar binnen, kind,’ zei Hermeline.

‘Bet je oortje maar met een lap

en verdeel de worst in vieren,

ook een stuk voor onze gast.

Courtois heeft niks meer aan een

afgekloven worst. Morgen ga ik

naar de markt om hem te vergoeden.

Heer Bruun, wilt u niet

binnenkomen om te rusten

bij de haard en te vertellen

hoe het ieder aan ‘t hof van

koning Nobel en zijn vrouw vergaat?’

‘De beer heeft het vast druk, mam,’

zei Rosseel, die liever niet een orenknijper

in zijn vaders haardstoel wou.

Maar Bruun knikte. ‘Vrouw Hermeline,

na vier dagen lopen strek ik graag

mijn benen voor een open vuur.

Weet u trouwens dat hier

naast de deur een stapel appels ligt?’

Hermeline opende de onderdeur

en deed een stap opzij

om Bruun binnen te laten.

'Dat gebeurt wel vaker,' lachte ze.

'We hebben een geheime weldoener
die af en toe voedsel of goederen
voor ons achterlaat.

We weten niet wie het is,
want hij wist zijn sporen zorgvuldig.'

'Kijk eens aan,' zei Bruun.